

1999. évi XLII. törvény

a nemdohányzók védelméről és a dohánytermékek fogyasztásának, forgalmazásának egyes szabályairól

Az Országgyűlés, tekintettel a magyar lakosság kedvezőtlen népegészségügyi mutatóira, annak érdekében, hogy a dohánytermékek fogyasztásának szabályozásával, illetőleg forgalmazásának részleges korlátozásával védelmet nyújtson a nemdohányzók, valamint az életkoruk vagy egészségi állapotuk miatt egyébként fokozott védelmet igénylő személyek részére a passzív dohányzás káros hatásaival szemben, elősegítve ezzel az egészséghez, valamint az egészséges környezethez fűződő alkotmányos jogok megvalósulását és védelmét, figyelemmel azonban - az ellentétes érdekek megfelelő egyeztetésével - a dohányzás fogyasztói szokásokkal összhangban álló lehetőségeknek biztosítására, a következő törvényt alkotja:

A törvény célja a nemdohányzók védelme a dohányzás egészségkárosító hatásaival szemben, egyidejűleg figyelemmel az egészséghez, az egészséges környezethez fűződő alkotmányos jogok érvényesülésének elősegítésére, illetőleg a dohányzáshoz, a társadalmi együttélés magatartás-normáinak megfelelő dohányzási szokások megtartásához fűződő jogosultságok, valamint a magánszféra tiszteletben tartására. A törvény a jog eszköztárával kívánja kiegészíteni a társadalmi önszabályozás, valamint az egészségmegőrzés programjainak a dohányzással összefüggő magatartásformáló és - indirekt módon - a dohányzás mérséklésére irányuló szerepét. Céljával összhangban a dohánytermékek forgalmazásával kapcsolatban javasolja további meghatározott korlátozó szabályoknak a jogrendszerbe iktatását. A törvény - a dohányzás, illetve a dohánytermékek forgalmazásának differenciált korlátozásával - kiemelten vonja védelem alá azokat a személyeket, akik életkoruk, vagy egészségi állapotuk következtében fokozott mértékben veszélyeztetettek a passzív dohányzás egészségkárosító hatásával szemben.

A törvény a dohányzásra, valamint a dohánytermékek forgalmazására vonatkozó korlátozó szabályok meghatározásakor figyelembe veszi az Európában, illetőleg - az utóbbi időszakban - Észak-Amerikában azonos célok érdekében alkalmazott szabályozási megoldásokat és azok tapasztalatait.

Értelmező rendelkezések

1. § E törvény alkalmazásában

a) *dohánytermék*: cigaretta, szivar, szivarka, pipadohány és más fogyasztási dohány, vagy egyéb, külön jogszabály szerint dohányzásra szánt, dohány alapanyagú termék;

b) *dohányzás*: a dohánytermék füstképződéssel járó elégetése;

c) *közforgalmú intézmény*: az érintettek számára közfeladatot, illetőleg közérdekű vagy egyéb szolgáltatást, ellátást (a továbbiakban együtt: szolgáltatás) végző természetes vagy jogi személynek, illetőleg jogi személyiség nélküli gazdasági társaságnak a szolgáltatás, illetve az azzal összefüggő tevékenység biztosítására szolgáló létesítménye vagy egyéb eszköze;

d) *rendezvény*: a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény 2. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, valamint gazdasági, kulturális, - nem szabadidős jellegű - sport, egyházi, érdekvédelmi céllal, legalább három személy egyidejű jelenlétével létrejött szervezett összejövetel, illetve esemény;

e) *zárt légtérű helyiség*: valamely műszaki megoldással környezetétől fizikailag lehatárolt létesítmény, eszköz, amelynek a külső környezetből történő folyamatos légcseréje nem, vagy kizárólag nyílászárók, illetőleg egyéb műszaki berendezés útján biztosított.

A dohánytermékek fogyasztásának alapvető szabályai

2. § (1) A dohányzás számára kijelölt helyek kivételével - a (3) bekezdésben foglalt eltéréssel - nem szabad dohányozni

a) közforgalmú intézménynek a szolgáltatást igénybevevők számára nyitva álló zárt légtérű helyiségeiben;

b) tömegközlekedési eszközön;

c) zárt térben megtartott rendezvényen;

d) munkahelyen, a külön jogszabályban, valamint a munkáltató rendelkezései szerint meghatározott esetekben.

(2) Nem jelölhető ki dohányzóhely

a) egészségügyi alapellátást, illetőleg járóbeteg-szakellátást nyújtó egészségügyi szolgáltatónak, illetve egészségügyi szolgáltató ezen ellátásokat nyújtó részlegének, valamint gyógyszerártnak a betegforgalom számára nyitva álló helyiségeiben;

b) közoktatási intézménynek a tanulók által is használt helyiségeiben;

c) nappali vagy bentlakásos gyermekjóléti, gyermekvédelmi, valamint a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézménynek az igénybevevők számára nyitva álló közösségi helyiségeiben;

d) helyi közforgalomban közlekedő tömegközlekedési eszközön, helyiérdekű vasúton, valamint menetrend alapján belföldi helyközi közforgalomban közlekedő autóbussen;

e) sportlétesítménynek a sporttevékenység végzésére szolgáló zárt légterű helyiségeiben.

(3) Az (1) bekezdésben foglaltaktól eltérően - ha tűzvédelmi előírás nem tiltja - dohányzóhely kijelölése nélkül is lehet dohányozni

a) szórakoztató, vendéglátó szolgáltatást nyújtó közforgalmú intézményeknek kizárólag élelmiszerek, illetve egyéb italáruk kiszolgálására a vendégforgalom számára nyitvaálló helyiségeiben, ha a helyiségben helyben történő fogyasztás céljából meleg- és hidegkonyhai, továbbá cukrászati készítményt nem, illetőleg - az üzletkörnek megfelelően - csak kiegészítő jelleggel hoznak forgalomba;

b) a dohánytermék kereskedelmi bemutatója, vagy egyéb okból történő fogyasztása céljából létrejött rendezvényeken, feltéve, hogy a dohányzást az e törvényben foglalt más rendelkezések egyébként nem tiltják.

(4) A dohányzóhely ugyanabban a helyiségben nem jelölhető ki, kivéve, ha annak légtere a helyiség egyéb részétől elkülöníthető, vagy az elkülönítés megfelelő légtechnikai megoldás alkalmazásával megoldható. A dohányzásra kijelölt hely zárt légterű csak abban az esetben lehet, ha a megfelelő légcserre feltételei nyílászáró szerkezetekkel, vagy egyéb műszaki berendezés felszerelésével biztosítottak, és ott más, nemdohányzó személy benttartózkodása - a munkaköri feladatok ellátásán kívül, a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény rendelkezéseire is figyelemmel - a helyiség rendeltetéséből adódóan nem szükségeszerű.

(5) A (4) bekezdés alkalmazásában megfelelő a dohányzóhelyek légtechnikai elkülönítése abban az esetben, ha a helyiségben legalább

a) a friss levegő befűvását, illetve az elhasznált levegő elszívását biztosító mechanikus szellőztető berendezés működik, és

b) a dohányzóhelyek kijelölése, valamint a helyiség légöblítése olyan módon került kialakításra, hogy a dohányfüst a keletkezése helyétől közvetlenül az elszívócsatornába áramlik anélkül, hogy a nemdohányzó helyek az áramlás irányába esnének.

(6) A kijelölt dohányzóhelyek megfelelőségét az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat (a továbbiakban: ÁNTSZ) illetékes városi, fővárosi kerületi (a továbbiakban együtt: városi) intézete, illetve tűzvédelmi szempontból a tűzvédelmi hatóság jogosult rendszeresen ellenőrizni.

(7) A dohányzási korlátozással érintett, valamint a dohányzásra kijelölt helyiségeket felirat vagy más egyértelmű jelzés alkalmazásával - tűzvédelmi szempontú tilalom esetén szabványos tiltó táblával, illetve piktogrammal - szembetűnő módon meg kell jelölni, valamint a belépő vendégforgalom számára jól látható helyen fel kell tüntetni, ha a szórakoztató, vendéglátó-ipari szolgáltatást nyújtó közforgalmú intézményben a dohányzás a (3) bekezdés a) pontja alapján korlátozás nélkül megengedett. A jelölés megfelelőségét a fogyasztóvédelmi felügyelőség rendszeresen ellenőrzi.

(8) A munkavállalók munkahelyi dohányzásának, valamint a dohányzóhelyek munkavállalók részére történő kijelölésének feltételeire külön jogszabály, valamint a munkáltató rendelkezései irányadóak.

(9) Közforgalmú intézményben, zárt térben megtartott rendezvényen, valamint tömegközlekedési eszközön 18. életévét be nem töltött személy még a dohányzás számára kijelölt helyen sem dohányozhat.

A törvény meghatározza azokat a helyeket, ahol a dohányzás korlátozott. E helyek közös sajátossága - a korlátozás céljából adódóan - a zárt, a külső környezettel folyamatos légcserét csak az 1. § e) pontja szerinti korlátozott módon biztosító légtér, valamint a korlátozással érintett helyiségek rendeltetéséből fakadó, több személy által történő együttes használat. Az együttes használatnak a helyiség rendeltetéséből kell adódnia, a korlátozás alkalmazandóságának nem feltétele azonban, hogy a rendeltetészerű használat során a helyiségben egyidejűleg ténylegesen többen is tartózkodjanak.

A szabályozás a dohányzási korlátozással érintett helyiségekben az arra kijelölt helyeken engedi meg a dohányzást, ezen általános szabály alól azonban kétirányú kivételt enged. Egyrészt - életkoruknál, egészségi állapotuknál vagy az igénybevett szolgáltatás jellegénél fogva különös védelmet igénylő személyek érdekében - egyes helyeken - dohányzóhelyek kijelölésének tilalmával - a törvény teljesen megtiltja a dohányzást. Másrészt - meghatározott szolgáltatási körben - a dohányzási korlátozás alól teljes körű kivételt ad. Ez utóbbi kivételek egyikében értelemszerű a korlátozás alóli mentesítés, a másik esetben a szolgáltatás jellege nem

teszi indokolttá dohányzási korlátozás alkalmazását, valamint az ezen körbe tartozó szolgáltatást nyújtók többségénél végrehajthatatlan feladatot jelent önálló, e törvénynek megfelelő dohányzóhelyek elkülönítése.

A dohányzóhely kijelölésének mikéntjére és a kijelölés megfelelőségének ellenőrzésére vonatkozó szabály a biztosítéka annak, hogy az elkülönített hely kijelölése valóban megfelelő intézkedést jelentsen a nemdohányzók érdekeinek védelme szempontjából azáltal, hogy a dohányzóhely ne csupán térben, de fizikailag is elkülönüljön a korlátozással érintett helyiség egyéb részeitől. Egyidejűleg a törvény előírja az elkülönített dohányzóhely megfelelő belső légcseréjének biztosítását is.

A törvény a 18. életévét be nem töltött személyek közforgalmú intézményben történő dohányzása tekintetében kategorikus tilalmat rendel el. Ennek megfelelően ezek a személyek a jelzett intézményekben még az arra kijelölt helyen sem dohányozhatnak. A tilalmat megsértőkkel szembeni szankcióalkalmazás lehetőségéről és mikéntjéről a 7. § rendelkezik.

3. § (1) A közforgalmú intézmény feladatkörében eljáró, valamint a tömegközlekedési eszköz működtetésében hivatásszerűen közreműködő személy (a továbbiakban együtt: rendelkezésre jogosult) a dohányzásra vonatkozó korlátozást megsértőt a jogsértés haladéktalan befejezésére köteles felhívni. A felhívás eredménytelensége esetén a rendelkezésre jogosult az érintett személyt felszólítja, hogy a közforgalmú intézményt, illetve a tömegközlekedési eszközt hagyja el, illetőleg kezdeményezi a 7. § (1)-(2), illetve (13) bekezdései szerinti eljárás lefolytatását.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott személy felhívására - az eljáró intézkedési jogosultságának igazolását követően - az érintett személy személyazonosságát hitelt érdemlő módon köteles igazolni.

4. § (1) A 2. § (1) bekezdésének *a*), illetőleg *c*) pontjaiban meghatározott esetekben - az (5)-(6) bekezdésekben, valamint a 2. § (3) bekezdésében foglalt kivétellel - dohányzásra az e törvényben foglaltaknak, valamint a tűzvédelmi szabályoknak megfelelő helyet kell kijelölni és fenntartani, amennyiben megfelelő önálló helyiség rendelkezésre áll, vagy az azonos helyiségben a dohányzóhely 2. § (4) bekezdésében foglalt feltételeknek megfelelő kijelölése a helyiség rendeltetészerű igénybevételének veszélyeztetése nélkül megoldható, és a kijelölés a 2. § (2) bekezdése alapján nem tiltott. Dohányzóhely kijelölésének hiányában a helyiségen kívül dohányzás céljára szolgáló területet kell meghatározni, a 2. § (7) bekezdésében foglalt rendelkezések megfelelő alkalmazásával.

(2) Személyszállító vasúti járművön dohányzásra alkalmas helyet kell kijelölni. A kijelölés tűzvédelmi szabályokat, illetőleg közlekedésbiztonsági érdeket nem sérthet, vagy veszélyeztethet, és a kijelölt dohányzóhely - eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában - meg kell hogy feleljen a 2. § (4) bekezdésében foglalt feltételeknek.

(3) A (2) bekezdésben, valamint a 2. § (2) bekezdés *d*) pontjában nem szereplő közforgalmú, valamint a magánforgalomban közlekedő tömegközlekedési eszközökön a dohányzóhely kijelöléséről az üzemeltartó dönt. A dohányzóhely kijelölésére a (2) bekezdésben foglalt rendelkezések megfelelően irányadóak azzal, hogy a 2. § (4) bekezdésében meghatározott feltételeket a kijelölés során nem kell alkalmazni.

(4) A dohányzóhelyek tömegközlekedési eszközön történő kijelölésének részletes szabályait - az egészségügyi miniszterrel és a belügyminiszterrel egyetértésben - a gazdasági és közlekedési miniszter rendeletben állapítja meg.

(5) Az üzemeltartó egyes, belföldi forgalomban, menetrend szerint közlekedő személyszállító vonatokat nemdohányzó járáttá nyilváníthat, ha a kiindulási és a célállomás menetrend szerinti távolsága nem haladja meg a 100 kilométert. Ebben az esetben a (2) bekezdésben foglalt rendelkezéseket nem kell alkalmazni. A nemdohányzó járáttá történő nyilvánítás tényét jól látható módon és egyértelmű felirat vagy jelzés alkalmazásával a személyszállító vasúti kocsik külsején és utasterében fel kell tüntetni.

(6) Szórakoztató, vendéglátó-ipari szolgáltatást nyújtó közforgalmú intézmény üzemeltetője az intézményt nemdohányzó intézménnyé nyilváníthatja. Ebben az esetben az intézményben dohányzóhelyet kijelölni nem kell. A nemdohányzó intézménnyé minősítés tényét jól látható és egyértelmű felirat vagy jelzés alkalmazásával az intézménynek a közforgalom számára nyitvaálló bejáratánál, valamint a vendégforgalom által igénybe vett valamennyi helyiségében fel kell tüntetni.

(7) Az (1)-(6) bekezdésekben meghatározott feltételek biztosításáról a közforgalmú intézmény belső szabályzatában meghatározott személy, a rendezvény szervezője, illetőleg a tömegközlekedési eszköz üzemeltetője gondoskodik.

A törvény a dohányosok és a nemdohányzók érdekeinek megfelelő egyeztetésével kötelezővé teszi a dohányzási korlátozással érintett helyiséget igénybevevők részére elkülönített dohányzóhely kijelölését vagy - a helyiségen kívül - megfelelő dohányzóhely meghatározását. A dohányzóhelyet elsődlegesen önálló helyiségben vagy a dohányzási korlátozással érintett helyiségen belüli megfelelő elkülönítéssel kell biztosítani. Amennyiben ez a megfelelő feltételek hiányában vagy e törvény tiltó rendelkezése következtében nem lehetséges, a helyiségen kívül a dohányzás céljára szolgáló területet kell meghatározni. Ez utóbbi eset mikéntjére a törvény további rendelkezést nem ad, e terület tehát bárhol meghatározható, a helymeghatározás azonban nyilvánvalóan nem lehet ellentétes a törvényben vagy egyéb jogszabályokban foglalt, a dohányzás korlátozására, illetőleg teljes tilalmára vonatkozó más szabályokkal.

A tömegközlekedési eszközök esetében - azok sajátosságaira való tekintettel - a dohányzásra alkalmas hely kijelölése egyrészt további feltételekhez kötött, másrészt - meghatározott esetekben - a kijelölés az üzembentartó egyedi, elsősorban műszaki, technikai, illetve üzletpolitikai szempontokat figyelembevevő döntésén alapul. Az üzembentartó megfelelő intézkedése hiányában az utóbbi körben (repülőgép, személyszállító hajó zárt légtérű helyiségei, nemzetközi közforgalomban közlekedő autóbusz) teljes dohányzási tilalom érvényesül. Helyi tömegközlekedési eszközön, helyi érdekű vasúton, illetve belföldi helyközi közforgalomban közlekedő autóbuszban - a teljes dohányzási tilalomra tekintettel - dohányzóhely nem jelölhető ki.

A dohánytermékek forgalomba hozatalának egyes korlátai

5. § (1) Dohánytermék nem árusítható közoktatási intézményben, személyes gondoskodást nyújtó szociális intézményben, gyermekjóléti, gyermekvédelmi intézményben, valamint egészségügyi intézményben.

(2) Dohánytermék kereskedelmi forgalomban 18. életévét be nem töltött személy számára nem szolgálható ki.

(3) A (2) bekezdésben foglalt korlátozás érvényesítése érdekében a forgalmazó feladatkörében eljáró személy kétség esetén - saját eljárási jogosultságának igazolását követően - életkorának hitelt érdemlő igazolására hívhatja fel a dohányterméket vásárolni kívánó személyt. Az életkor megfelelő igazolásának hiányában a dohánytermék kiszolgálását meg kell tagadni.

(4) Dohánytermék árumintaként nem forgalmazható.

(5) Dohánytermék az üzlet jellegét, kialakítását figyelembe véve az egyéb termékektől elkülönítve, önálló polcon vagy az üzlethelyiség erre a célra elkülönített részén, vagy kizárólag dohánytermékek, illetőleg azok fogyasztásához kapcsolódó kiegészítő kellékek forgalmazására szolgáló önálló üzlethelyiségben hozható kereskedelmi forgalomba.

(6) Az (5) bekezdésben foglalt rendelkezések betartását az illetékes megyei (fővárosi) fogyasztóvédelmi felügyelőség rendszeresen ellenőrzi.

6. § (1) Cigaretta forgalomba hozni - a 8. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - csak abban az esetben lehet, ha a forgalomba kerülő fogyasztói csomagolási egység felírta - szembetűnően, kontrasztos háttérben, jól olvashatóan, tartósan, magyar nyelven - egyaránt tartalmazza

a) egyik főoldalán, az oldal legalább 30%-át kitevő felületen:

aa) „A dohányzás súlyosan károsítja az Ön és a környezetében élők egészségét!” figyelmeztetést, vagy

ab) „A dohányzás halált okozhat!” figyelmeztetést,

b) másik főoldalán, az oldal legalább 40%-át kitevő felületen az e törvény melléklete szerinti, szabadon megválasztható egészségvédő figyelmeztető feliratot, valamint

c) egyik keskenyebb oldalán, az oldal legalább 10%-át kitevő felületen, a cigaretta főfüst egységnyi mennyiségében lévő kátrány- és nikotin-, valamint szén-monoxid-tartalom számszerű értékét.

(2) Az (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja alatti általános egészségvédő figyelmeztetéseket, továbbá az e törvény melléklete szerinti szabadon megválasztható egészségvédő figyelmeztető feliratot váltakozva kell alkalmazni úgy, hogy azok rendszeres megjelenése főoldalanként biztosított legyen.

(3) Az (1) bekezdésben nem említett dohánytermékek forgalomba hozatalának feltételeire az (1) bekezdésben foglalt rendelkezések megfelelően irányadóak azzal, hogy az egészségvédő figyelmeztetések legkisebb méretére vonatkozó rendelkezést, valamint az (1) bekezdés c) pontját nem kell alkalmazni.

(4) Az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott egészségvédő figyelmeztetés valamelyikét a dohányterméket árusító üzlethelyiségben, illetve mozgó árusító hely kiszolgáló terében is el kell helyezni. A figyelmeztetés feltüntetésének módjára az (1) bekezdésben foglaltak megfelelően irányadóak azzal, hogy a figyelmeztető felirat legkisebb méretére vonatkozó rendelkezést nem kell alkalmazni.

(5) A dohánytermékek címkézésének és csomagolásának további részletes szabályaira külön jogszabály rendelkezései az irányadóak.

A nemdohányzók védelméről és a dohánytermékek fogyasztásának, forgalmazásának egyes szabályairól szóló 1999. évi XLII. törvény 6. §-ának módosítását az időközben - 2001-ben - bekövetkezett közösségi jogi változások indokolják. Az Európai Közösségek Tanácsa és a Parlament a dohánytermékek forgalmazásával kapcsolatos kérdések egységes szabályozása érdekében 2001. június 5-én fogadta el a 2001/37/EGK számú irányelvet, mely a dohánytermék előállítására, csomagolására és forgalmazására vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről rendelkezik. A címkézésre vonatkozóan a fenti irányelv kifejezetten részletes szabályokat fogalmaz meg. A jelenleg hatályos magyar szabályozás is kötelezővé teszi az előírt és a választható egészségvédő figyelmeztetés feltüntetését a cigaretta és más dohánytermék csomagolásán, azonban a feliratok mérete nem felel meg az uniós követelményeknek. Míg a magyar szabályozás szerint az előírt egészségvédő figyelmeztetést a cigaretta csomagjának a termék nevét tartalmazó széles oldalán, a

választható figyelmeztetést a másik oldalán kell feltüntetni és a felirat a felület legalább 4%-át kell, hogy kitegye, addig a közösségi irányelvben ezek az értékek 30% az előírt figyelmeztetés esetén, illetve 40% a választható figyelmeztetés esetén. A cigarettafüst kátrány- és nikotintartalmát jelenleg a doboz keskenyebbik oldalán kell feltüntetni, úgy, hogy a felirat fedje a felület legalább 4%-át, szemben az Unió által előírt 10%-kal. 2004. január 1-jétől a csomagolás egyik oldalán legalább 30%-ot kitevő felületen a 6. § (1) bekezdés a) pontjában leírt alternatívák közül, míg a másik oldalán legalább 40%-ot kitevő felületen a mellékletben szereplő 14 lehetőség közül választott szöveget kell feltüntetni.

A dohánytermékek fogyasztására, illetőleg forgalmazására vonatkozó tilalmak, valamint kötelezettségek megszegése

7. § (1) A dohányzással, a dohányzóhely kijelölésével összefüggő e törvényben foglalt korlátozást, illetve kötelezettséget megszegő természetes vagy jogi személy, valamint jogi személyiség nélküli gazdasági társaság egészségvédelmi bírság, a dohánytermékek forgalmazására vonatkozó, e törvényben meghatározott tilalom megszegése esetén a külön jogszabály szerinti fogyasztóvédelmi bírság megfizetésére köteles. A munkavállalóknak, illetőleg a munkáltatóknak az adott munkahelyet érintő dohányzási korlátozást, illetve a dohányzóhely munkavállalók részére történő kijelölésének kötelezettségét sértő magatartása esetén alkalmazandó jogkövetkezményeket külön törvény szabályozza.

(2) Egészségvédelmi bírság megfizetésére köteles a 4. § (7) bekezdésében megjelölt személy is, aki a dohányzásra, illetőleg a dohánytermékek forgalmazására vonatkozó, e törvényben foglalt tilalmak, korlátozások betartását feladatkörében nem érvényesíti.

(3) Egészségvédelmi bírság csak azon természetes személy ellen szabható ki, aki a cselekmény elkövetésekor 14. életévét betöltötte, és saját jövedelemmel rendelkezik.

(4) Az egészségvédelmi bírság összege

a) a dohányzással összefüggő tilalmak, korlátozások megsértése esetén legfeljebb 30 000 Ft,

b) a dohányzóhelyek kijelölésére vonatkozó kötelezettség nem, vagy nem megfelelő teljesítése, valamint a dohányzást, illetőleg a dohánytermékek forgalmazását érintő tilalmak, korlátozások megtartására vonatkozó ellenőrzési kötelezettség elmulasztása esetén minimum 50 000 Ft, legfeljebb 100 000 Ft.

(5) A kiszabott egészségvédelmi bírság összegét úgy kell meghatározni, hogy az igazodjon a cselekmény súlyához és az elkövető személyi körülményeihez. Indokolt esetben a bírság mértéke korlátlanul enyhíthető, illetőleg a felelősségre vonás mellőzhető.

(6) Az egészségvédelmi bírság kiszabására irányuló eljárást a dohánytermék fogyasztására, illetőleg a dohányzóhelyek kijelölésére vonatkozó rendelkezések megsértése esetén az ÁNTSZ illetékes városi intézete folytatja le.

(7) Az egészségvédelmi bírság az eljárás lefolytatására hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóságnak az (1)-(2) bekezdések szerinti magatartásról való tudomásszerzését követő 6 hónapon belül alkalmazható. A jogsértő magatartás tanúsításától számított 1 éven túl egészségvédelmi bírság nem szabható ki, kivéve, ha a magatartás jogsértő állapot fenntartásával valósul meg. Ebben az esetben az elévülési idő a jogsértő állapot megszűnésének napján kezdődik.

(8) A (6) bekezdés szerinti hatóságot eljárása során megilletik a 3. § (2) bekezdése szerinti jogosultságok.

(9) A jogerős határozattal megállapított egészségvédelmi bírságot, valamint a dohánytermékek forgalmazásával összefüggő, e törvényben foglalt tilalmat megszegővel szemben jogerősen alkalmazott fogyasztóvédelmi bírság összegének 50%-át az Egészségügyi Minisztérium költségvetési fejezete számára nyitott számlára kell befizetni. A számlára befizetett bírság összege kizárólag egészségmegőrzési célra, illetőleg az egészségügyi ellátás színvonalát fejlesztő szakmai programok támogatására használható fel.

(10) A jogerősen kiszabott és meg nem fizetett egészségvédelmi bírságot adók módjára kell behajtani, azokkal egy sorban.

(11) E törvény alkalmazása során az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvényt kell alkalmazni.

(12) Az egészségvédelmi bírság kiszabása nem érinti a jogsértésnek megfelelő, külön jogszabály szerinti jogkövetkezmények alkalmazhatóságát.

(13) A közoktatási intézménynek az e törvény szerint elrendelt dohányzási tilalmat - a tanulói jogviszonyból származó kötelezettség teljesítése vagy az azzal összefüggő bármely tevékenység során a közoktatási intézmény, vagy annak feladatkörében működő más intézmény területén - megsértő, 14. életévét betöltött tanulóival szemben a 3. § (1) bekezdése szerinti személy kezdeményezi a külön jogszabály szerinti fegyelmi eljárás lefolytatását.

A törvény bevezeti - az e törvényben foglalt korlátozások, illetőleg kötelezettségek megsértésének speciális szankciójaként - az egészségvédelmi bírság intézményét a dohányzással kapcsolatos korlátozó intézkedések hatékony érvényesülése érdekében, valamint a fogyasztóvédelmi bírság alkalmazását írja elő a dohánytermékek forgalmazására vonatkozó a törvényben foglalt szabályok megszegése esetére. Egyúttal kiegészítő forrást teremtve az egészségvédelem, egészségmegőrzés, valamint a gyógyító ellátások feladatainak a fejlesztésére irányuló programok finanszírozásához.

Záró rendelkezések

8. § (1) Ez a törvény a kihirdetését követő hetedik hónap első napján lép hatályba azzal, hogy a hatálybalépésének napján - érvényes működési engedély alapján - működő vagy folyamatban lévő működési engedélyezési eljárás alapján a működésüket a törvény hatálybalépését követően megkezdő szórakoztató, vendéglátó-ipari szolgáltatást nyújtó közforgalmú intézmények tekintetében a dohányzási korlátozást, illetőleg a dohányzóhely kijelölésére vonatkozó kötelezettséget 2001. január 1-jétől kell alkalmazni.

(2) A dohányzásra, valamint a dohánytermékek forgalmazására vonatkozó, e törvényben foglalt tilalmak, korlátozások nem érintik az egyéb jogszabályban meghatározott érdekből, célból, illetőleg módon elrendelt dohányzási tilalmakat, korlátozásokat.

(3) Azok a cigaretta dohánytermékek, amelyek nem felelnek meg az e törvény 6. § (1)-(2) bekezdésében és a külön jogszabályban meghatározott rendelkezéseknek nem gyárthatók és a jövedéki adóról és a jövedéki termékek forgalmazásának különös szabályairól szóló 1997. évi CIII. törvény rendelkezései szerint nem bocsáthatók szabadforgalomba és e rendelkezés hatálybalépésétől számított egy évet követően nem hozhatók forgalomba.

(4) Felhatalmazást kap a belügyminiszter, a honvédelmi miniszter, az igazságügyi miniszter, a pénzügyminiszter és a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító miniszter, hogy az irányítása, illetve felügyelete alá tartozó fegyveres szervek tekintetében a dohányzásra, a dohányzóhelyek kijelölésére, illetve a dohánytermékek forgalmazására vonatkozó részletes, az e törvénnyel összhangban lévő szabályokat rendeletben meghatározza.

(5)

(6) Ez a törvény a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai között társulás létesítéséről szóló, Brüsszelben, 1991. december 16-án aláírt Európai Megállapodás kihirdetéséről szóló 1994. évi I. törvény 3. §-a alapján az Európai Parlamentnek és az Európai Közösségek Tanácsának a dohánytermékek előállítására, bemutatására és forgalmazására vonatkozó törvények, egyéb jogszabályok és közigazgatási intézkedések közelítéséről szóló 2001/37/EK irányelvvel összeegyeztethető szabályozást tartalmaz.

Melléklet az 1999. évi XLII. törvényhez

E törvény 6. § (1) bekezdés *b*) pontja szerint alkalmazandó szabadon megválasztható egészségvédő figyelmeztető feliratok az alábbiak:

1. A dohányosok korábban halnak.
2. A dohányzás elzárja az artériákat, szívrohamot és agyvérzést okoz.
3. A dohányzás halálos tüdőrákot okoz.
4. A terhes nők dohányzása károsítja a magzat egészségét.
5. Védje a gyermekeket: ne tegye ki őket a dohányfüst belélegzése veszélyének.
6. Az orvosok és a gyógyszerészek segíthetnek a leszokásban.
7. A dohányzásról nagyon nehéz leszokni, ezért ne szokjon rá.
8. A dohányzás abbahagyása csökkenti a halálos szív- és tüdőbetegségek kockázatát.
9. A dohányzás lassú és fájdalmas halálhoz vezet.
10. Kérjen segítséget a leszokáshoz (telefon/levélcím/Internet-cím) kérdezze meg háziorvosát/gyógyszerészét.
11. A dohányzás lassíthatja a vér áramlását, és impotenciát okozhat.
12. A dohányzás öregíti a bőrt.
13. A dohányzás károsítja a spermákat és gyengíti a megtermékenyítő képességet.
14. A füst benzolt, nitrozamint, formaldehidet és hidrogén-cianidot tartalmaz.